

dr. H. Bleker
Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie
Postbus 20401
2500 EA DEN HAAG

onderwerp: reactie Netwerk Groene Bureaus wetsvoorstel natuur
datum: 17 november 2011

Geachte heer Bleker,

Het Netwerk Groene Bureaus, de brancheorganisatie van groene adviesbureaus, gaat graag in op uw uitnodiging te reageren op het wetsvoorstel Natuur (uw brief van 6 oktober 2011). De reactie is opgesteld vanuit de rol van adviesbureaus - onpartijdige deskundigen - en niet vanuit natuurbeschermingsoptiek.

Groene adviesbureaus zijn bureaus die adviseren over activiteiten waarbij natuur betrokken is. De maatschappij wil natuur in stand houden en verder ontwikkelen op grond van ethische motieven en vanwege de maatschappelijke betekenis van natuur (de bestaansbasis voor ons en onze kinderen, betekenis voor onze gezondheid en onze economie). Groene bureaus maken dit samen met andere partijen mogelijk en hebben daarbij kwaliteit van besluitvorming en integrale advisering als enig belang.

Het wetsvoorstel is beoordeeld op de effectiviteit van de wet- en regelgeving in de praktijk, uitgaande van de doelen zoals die geformuleerd zijn in het wetsvoorstel. Onze reactie is gebaseerd op de praktijkervaring van onze leden met de huidige wet- en regelgeving, het natuurbeleid en het economisch beleid. Een grotere effectiviteit is nodig om de gestelde doelen te bereiken en om groene adviesbureaus in staat te stellen hun adviserende rol efficiënt en effectief te vervullen.

Het Netwerk Groene Bureaus geeft u de volgende aanbevelingen voor verbetering van het wetsvoorstel, uitgaande van de doelen zoals die geformuleerd zijn in het wetsvoorstel:

1. Voorkom maatschappelijke conflicten door de invulling van gebruikte begrippen in de wet- en regelgeving zelf ter hand te nemen in plaats van aan de rechter over te laten.
2. Bied economische actoren meer zekerheden door de gebruikte begrippen in de wet- en regelgeving in te vullen.
3. Schep een reëel verwachtingspatroon over de relatie tussen economie en ecologie door de lastendruk van de Wet Natuur helder te communiceren.
4. Verbeter de mogelijkheden voor handhaving door 'zorgplicht' nader in te vullen en 'opzettelijk' te laten vervallen.
5. Wees toekomstgericht door een basis te bieden voor een eventuele toekomstige behoefte aan andere vormen van bescherming.
6. Compenseer de toegenomen complexiteit als gevolg van decentralisatie door te zorgen voor effectieve wet- en regelgeving.

Onze aanbevelingen zijn gebaseerd op de volgende bevindingen over het wetsvoorstel Natuur:

1. **Aanzet tot conflicten:** De wetgever laat de invulling van begrippen uit de wet- en regelgeving over aan de rechter. Invulling kan dan pas plaatsvinden na conflicten in de samenleving over voorgenomen projecten of verleende ontheffingen die aanleiding zijn om de rechter in te schakelen. Het wetsvoorstel Natuur bevordert daarmee conflicten in de samenleving over natuur.

2. **Vergroting van onzekerheden:** Maatschappelijke begrippen als 'zorg' en 'opzettelijk' en ook ecologische begrippen als '(gunstige) staat van instandhouding', 'natuurlijk verspreidingsgebied' en 'rustplaats' zijn in het wetsvoorstel Natuur niet uitgewerkt. Ook is er voor veel ingrepen geen overheid meer die op voorhand vaststelt of een ingreep aan de wettelijke vereisten voldoet. Dat leidt tot onzekerheden bij (economische) actoren terwijl economische ontwikkeling juist zekerheid behoeft. Deze onzekerheden bemoeilijken ook de advisering door groene adviesbureaus.
3. **Overschatting van lastenverlichting:** De wetgever verwacht een lastenverlichting op grond van minder ontheffingaanvragen. De verantwoordingsplicht blijft echter aanwezig, zij het anders geformuleerd. Dat vraagt onderzoek van groene adviesbureaus dat grotendeels identiek aan het onderzoek dat nu voor ontheffingverlening nodig is.
4. **Gebrekkige basis voor handhaving:** De mogelijkheden voor handhaving zijn beperkter nu voor veel activiteiten de vergunningplicht vervalt. Ook moeilijk toetsbare vereisten als 'zorgplicht' en 'opzettelijk' vormen een te zwakke basis voor handhaving.
5. **Ontbreken van toekomstgerichtheid:** Het wetsvoorstel Natuur biedt geen basis om gebieden anders dan Natura 2000-gebieden en soorten anders dan vogels en dan soorten van de Habitatrichtlijn (bijlage IV), Bonn en Bern te beschermen. Dit ontnemt alle bestuursorganen de mogelijkheid om in de toekomst andere gebieden of soorten te beschermen, om welke reden dan ook.
6. **Toename van de complexiteit voor bureaus:** Met het wetsvoorstel Natuur wordt het werk van de groene bureaus complexer. Uitvoering van wet- en regelgeving door twaalf verschillende overheden zal, zeker op termijn, leiden tot een grotere diversiteit en complexiteit. Onduidelijke, inefficiënte en niet-maatschappelijk gedragen wet- en regelgeving zou een extra hindernis toevoegen aan het bereiken van creatieve oplossingen voor het duurzaam samengaan van belangen van ecologie en economie.

Deze bevindingen zijn hieronder verder toegelicht. Tevens zijn bevindingen opgenomen over de verdeling van bevoegdheden en verantwoordelijkheden, de verhouding tot overige natuurbeleid en aanpalende wetgeving, cumulatie van effecten, gebiedsbescherming, soortenbescherming en de kwaliteit van gegevens. Ook daarover zijn aanbevelingen geformuleerd.

Conflicten

In het wetsvoorstel Natuur zijn maatschappelijke begrippen als 'zorg' en 'opzettelijk' en ook ecologische begrippen als '(gunstige) staat van instandhouding', 'natuurlijk verspreidingsgebied' en 'rustplaats' niet uitgewerkt. Ook in de Ff-wet en de Nb-wet zijn veel cruciale begrippen bewust niet door het bevoegd gezag ingevuld. De wetgever gaat ervan uit dat de begrippen uit de wet- en regelgeving door de rechter worden ingevuld. Dit kan pas plaatsvinden na conflicten in de samenleving over voorgenomen projecten of verleende ontheffingen die aanleiding zijn om de rechter in te schakelen. Het wetsvoorstel Natuur bevordert daarmee conflicten in de samenleving over natuur. Bij de toepassing van de Ff-wet en de Nb-wet is te veel leergeld betaald om begrippen uit de wet en toepassingen daarvan helder te krijgen.

Onzekerheden

Gebruik van niet ingevulde begrippen in de wet- en regelgeving leidt tot onzekerheden over de uitwerking daarvan. Voorspelbaarheid van de effecten van wet- en regelgeving is nodig om (economische) ontwikkeling mogelijk te maken.

Voorgestelde veranderingen in het wetsvoorstel (niet significant / geen vergunning; nationale soorten / geen ontheffing maar zorgplicht) vergroten de onzekerheden voor initiatiefnemers. Er is er voor veel ingrepen geen overheid meer die op voorhand vaststelt of een ingreep aan de wettelijke vereisten voldoet. Dit kan leiden tot onnodig uitgebreid onderzoek over compensatie of zelfs afzien van (onderdelen van) projecten om zekerheid te creëren. De ervaring is dat niet zozeer de kostenpost voor onderzoek en compensatie als wel de onzekerheid over de uitvoerbaarheid (en het risico van stopzetten) van projecten bedrijfseconomisch van belang is.

Doordat de natuur voor wat betreft de aanvullende Nederlandse gebieds- en soortenbescherming nu geheel als verantwoordelijkheid bij de provincie is neergelegd geeft dit onzekerheid omdat dit kan leiden tot uiteenlopend beleid in de verschillende provincies. Het is onduidelijk hoe provincies dit zullen uitwerken en wat dit voor de interpretatie van de wet- en regelgeving betekent.

De aansluiting op de Europese richtlijnen wordt bewerkstelligd door in de regels letterlijk te verwijzen naar de van toepassing zijnde bepalingen uit bijvoorbeeld de Habitatrichtlijn. Er dient direct getoetst te worden aan de toetsingskaders uit de richtlijnen. Daardoor kunnen nieuwe vragen over de interpretatie van de begrippen uit de richtlijnen ontstaan, wat tot onzekerheden en vertraging kan leiden.

Lastendruk

De wetgever verwacht een lastenverlichting op grond van een verminderde onderzoeksplicht. In algemene zin geldt dat de aannahme dat ecologisch onderzoek vervalt als geen vergunning of ontheffing nodig is, niet op gaat. Voor gebiedsbescherming zal nog onderzoek nodig zijn om te bepalen of een ingreep bij N2000-gebieden wel of niet significante effecten heeft, en dus wel/geen vergunningprocedure vereist is. Voor soortenbescherming geldt dat, om te voldoen aan de zorgplicht en om overtreding van verbodsbepalingen te voorkomen, kennis nodig is over gevolgen voor de instandhouding van soorten en over de benodigde maatregelen. Dit onderzoek is grotendeels identiek aan het onderzoek dat nu nodig is voor ontheffingverlening. De verantwoordingsplicht blijft. Overigens kan bij ingrepen in beschermde natuurmonumenten ook onderzoek nodig zijn op basis van de zorgplicht van het soortendeel. Ook zullen aanschrijvingen meer kosten met zich meebrengen dan nu is aangegeven. Aanschrijving kan immers onderzoek nodig maken.

Indien provincies onderling verschillende beschermingsniveaus voor soorten maken ontstaat voor landelijk werkende projectontwikkelaars en landelijk werkende adviesbureaus een grotere complexiteit en daarmee lastenverzwaring. Lastenverzwaring ontstaat ook doordat landelijk werkende adviesbureaus onder de nieuwe wet bij twaalf provincies ontheffingen voor bijvoorbeeld inventarisaties dienen aan te vragen waarbij mogelijk elke provincie andere voorwaarden kan stellen.

Het wetsvoorstel Natuur beperkt zich strikt tot die gebieden die op grond van internationale verplichtingen moeten worden beschermd. Dit betekent dat de regels van de Natuurwet niet gelden voor de beschermde natuurmonumenten en de beschermde landschapsgezichten. De bescherming van de waarden van deze gebieden behoort wel tot de primaire verantwoordelijkheid van de provincie, maar bescherming moet plaatsvinden via bijvoorbeeld de ruimtelijke ordening (net als de EHS). Voor het bestemmingsplan betekent dit niet per definitie een vereenvoudiging of verlichting. Daarbij is de bescherming van de Ecologische Hoofdstructuur door de provincie niet veiliggesteld, zie de provinciale Feroordering Romte Fryslân (15 juni 2011) dat waar de ecologische hoofdstructuur samenvalt met Natura 2000 (Waddenzee) alleen een toets volgens de Natuurbeschermingswet 1998 plaats vindt. Dan zijn de specifieke waarden van Natuurmonumenten (Waddenzee I, Waddenzee II, Friesland buitendijks, Groningse kwelders) niet meer beschermd (donker, weidsheid, stilte, ongereptheid).

Uit de ervaring met het wekken van verwachtingen over de gevolgen van regelgeving voor het bedrijfsleven blijkt dat de politieke wens om potentiële gevolgen als beperkt voor te stellen tot problemen leidt in de uitvoering. De gewekte verwachting blijkt dan niet uit te komen (niet alle projecten kunnen worden uitgevoerd; onderzoek blijkt toch nodig) hetgeen terugslaat op het natuurbeleid en de betrokkenen bij de uitvoering.

Handhaving

De mogelijkheden voor handhaving zijn beperkter nu voor veel activiteiten de vergunningplicht vervalt.

Een groot aantal dier- en plantensoorten verliezen hun beschermde status. Voor de soorten die niet onder het strikte beschermingsregime van de Europese richtlijnen vallen, geldt een flexibel systeem. Hiervoor is een zorgplicht opgenomen. De voorgestelde zorgplicht geeft de initiatiefnemer ruimte om bij de invulling van zijn activiteiten rekening te houden met het belang van de instandhouding van soorten, zonder een formele ontheffingsprocedure. Dat moet administratieve lasten en tijdverlies voorkomen. De zorgplicht zoals deze nu is geformuleerd in artikel 3.10, lid 1 is echter vrij algemeen.

Wat is bijvoorbeeld 'voldoende zorg' in acht nemen? De zorgplicht wordt in het tweede lid van artikel 3.10 weliswaar nader ingevuld, maar de vraag is of dat voldoende is voor de bescherming van kwetsbare soorten zoals opgenomen in de Rode Lijsten. Aanbevolen wordt om deze zorgplicht verder uit te werken, zodat gerichte handhaving van deze zorgplicht mogelijk wordt.

Bij de uitwerking van de zorgplicht ligt een directe koppeling met de status van bedreiging van een soort, zoals deze blijkt uit de vermelding op de door de minister vastgestelde Rode lijst in de rede. Daarbij dient de zorg voor individuen primair gebaseerd te worden op de effecten op populatieniveau. Dit biedt een concreet toetsingskader bestaand uit een aanvaarde norm van de staat van instandhouding van soorten en een ambitieniveau, te regelen in een AmvB en/of andere aanvullende regelgeving.

Een term die bij de vangst of doden van dieren geregeld terug komt, is 'opzettelijk'. Het moet dan gaan om het willens en wetens doden van dieren. Ook voorwaardelijke opzet behoort hiertoe. Dit is juridisch lastig aan te tonen. Dit bemoeit de handhaving. Conform de huidige Flora- en faunawet wordt aanbevolen ook het niet-opzettelijk doden van dieren en planten, verstoring en aantasting van rust- en voortplantingsplaatsen te verbieden en 'opzettelijk' te laten vervallen. Een zorgvuldige omgang met natuur mag van eenieder gevraagd worden.

Toekomstgerichtheid

Het wetsvoorstel Natuur biedt geen basis om gebieden anders dan Natura 2000-gebieden wettelijk te beschermen en om soorten anders dan vogels en dan soorten van de Habitatrictlijn (bijlage IV), Bonn en Bern te beschermen. Dit ontnemt alle bestuursorganen de mogelijkheid op enig moment om, om welke reden dan ook, andere gebieden of soorten te beschermen. Het lijkt strategisch gezien verstandig deze mogelijkheid wel in de wet op te nemen. De Minister of enig ander bevoegd gezag zou hier in de toekomst wellicht gebruik van kunnen en willen maken. Te denken valt bijvoorbeeld aan het zeker stellen van de (natuur)bescherming in voor de Minister cruciale compensatiegebieden buiten N2000 of het kunnen reageren op een snelle achteruitgang van soorten zoals bijvoorbeeld orchideeën. Op bijlage IV HR staan bijvoorbeeld maar vier soorten planten die in Nederland voorkomen, waaronder twee soorten orchideeën. Soorten zijn in het verleden beschermd geweest, onder meer omdat ze bedreigd werden doordat groeiplaatsen werden uitgestoken. Dat laatste is dus niet langer wettelijk verboden. Een voorspelbaar gevolg is derhalve dat orchideeën in Nederland sterker zullen worden bedreigd. Dit kan op termijn de inzet van wet- en regelgeving nodig maken.

Nederland heeft zich niet alleen aan de Vogel- en Habitatrictlijnen te houden, Nederland heeft ook het Biodiversiteitsverdrag ondertekend. Door geen mogelijkheden te bieden om gebieden en soorten te beschermen, anders dan in kaders van Vogelrichtlijn, Habitatrictlijn, Bonn en Bern ontnemt Nederland zichzelf dus belangrijke instrumenten om biodiversiteit te behouden.

Verdeling van bevoegdheden en verantwoordelijkheden

Het wetsvoorstel Natuur legt voor het grootste deel de bevoegdheden en verantwoordelijkheden bij de provincie neer. Dit is een vooruitgang ten opzichte van de huidige situatie waarin de natuurbeschermingswetvergunning werd afgegeven door de provincie en de ontheffing van de Flora- en faunawet door het Rijk. Daarmee is er sprake van één loket en is er ook minder kans dat de initiatiefnemer verzuimt (al dan niet met opzet) om één van de twee beslissingen niet aan te vragen.

De bevoegdheidsverdeling naar de provincie heeft echter ook nadelen. Op deze wijze kunnen er verschillende beschermingsregimes ontstaan bij de verschillende provincies. Dit terwijl gebieden wel degelijk grensoverschrijdend zijn en ook soorten kunnen zich over provinciegrenzen heen bewegen.

Doordat nu de provincies bevoegd gezag zullen worden bestaat tevens het gevaar dat de wet in verschillende provincies sterk verschillend zal worden uitgelegd en toegepast. Dat leidt mogelijk tot rechtsongelijkheid en extra procedures. Dergelijke verschillen zijn nu al te zien in de benadering van vergunningen Nb-wet.

Het artikel "Natuurbeleid en monitoring" (art. 1.2) bevat geen bepalingen over monitoring en onderzoek, anders dan de bepaling in art. 1.7.2 dat de minister regels *kan* stellen over door de provincies aan te leveren gegevens. Het is niet duidelijk waar de verantwoordelijkheid ligt voor het

verzamenen van gegevens om de staat van de natuur en de effectiviteit van maatregelen te bepalen. In het bijzonder is niet duidelijk hoe de minister op deze wijze kan of denkt te voldoen aan de zesjaarlijkse rapportage verplichting aan Brussel.

Verhouding tot overige natuurbeleid en aanpalende wetgeving

In het wetsvoorstel Natuur en de MvT wordt aangegeven dat de natuurtoets onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de omgevingsvergunning zoals geregeld in de Wabo (zie art. 2.7 vierde lid en artikel 10.7). Dit is een verbetering ten opzichte van de huidige praktijk omdat er nu vaak, al dan niet opzettelijk, 'ontduiking' plaatsvindt (door natuuraspect niet aan te vinken in de aanvraag). In ieder geval wordt nu in de Wabo duidelijk geregeld dat voor locatiegebonden activiteiten die zijn aan te merken als project in de zin van de Habitatrichtlijn, en die afzonderlijk of in combinatie met andere plannen significante gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied, een omgevingsvergunning verplicht is. In de brief bij het wetsvoorstel wordt overigens aangegeven dat de natuurtoets afzonderlijk kan (blijven) plaatsvinden van de andere toetsen die voor de omgevingsvergunning nodig zijn. De MvT gaat daar niet op in. Onduidelijk is in hoeverre bij de omgevingsvergunning ook deelvergunningen aan te vragen zijn.

Cumulatie van effecten

Het afschaffen van de vergunningplicht in alle gevallen dat er geen significante effecten zijn, lijkt strijdig met het behalen van de doelen van Natura 2000. Door cumulatie van effecten kan een groot, significant effect ontstaan. Het overzicht ontbreekt over wat waar gebeurt. Verder is er het risico van het opknippen van projecten om zo om significante effecten heen te gaan.

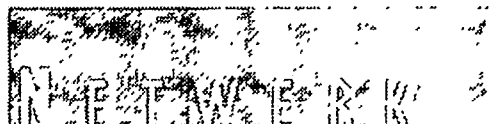
Gebiedsbescherming

In het wetsvoorstel is geen vergunning vereist voor significante effecten op Natura 2000-gebieden als voor het project een omgevingsvergunning is verleend. Het is de bedoeling natuuraspecten mee te nemen in de omgevingsvergunning. Een verklaring van geen bedenkingen (vvgb) is dan nodig om toestemming te kunnen geven voor een project. Buiten de vraag of deze werkwijze in overeenstemming is de Habitatrichtlijn, is het van belang dat de provincies bevoegd gezag zijn voor deze vvgb, aangezien gemeenten op het gebied van natuurwetgeving waarschijnlijk over onvoldoende kennis beschikken om een zorgvuldige afweging te kunnen maken omtrent natuur. Een duidelijke regeling op te nemen omtrent het bevoegd gezag is wenselijk. Daarbij is het wellicht mogelijk een vergelijkbare regeling als in artikel 47b van de Natuurbeschermingswet 1998 te realiseren.

Het beschermen van gebieden met waardevolle "habitattypen" uit de Habitatrichtlijn anders dan de Europees beschermde natuurgebieden heeft met de huidige wetgeving geen basis. Deze gebieden tellen wel mee in de bepaling van de landelijke staat van instandhouding. Daarmee zijn ze van belang voor het behalen van de doelstelling van de Vogel- en Habitatrichtlijnen. Er bestaat dus een Europeesrechtelijke noodzaak om voor de doelen relevante natuur ook buiten de Natura 2000-gebieden te beschermen en te herstellen.

Op basis van een algemene maatregel van bestuur kunnen op voorhand bepaalde categorieën van gevolgen van projecten worden uitgesloten van significantie (mits voldaan is aan de bij die AMvB gestelde voorwaarden). Het huidige artikel 19kd zou een plaats krijgen in een dergelijke AMvB. Bij de formulering van dit artikel dient rekening te worden gehouden met de recente jurisprudentie (zaaknr: 2010003301/1/R2) van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State op dit punt, waarbij mogelijk sprake is van strijdigheid met de Habitatrichtlijn.

De vergunningplicht is niet van toepassing op bij provinciale verordening aangewezen categorieën van projecten indien voldaan is aan bij die verordening gestelde regels. Het is de vraag of een dergelijke verordening voldoende regels bevat om te kunnen voldoen aan de eisen van de Habitatrichtlijn. Een dergelijke verordening kan een bepaald onderzoekslast voorschrijven, maar de vraag is of deze voldoende is voor het kunnen uitsluiten van significante gevolgen. Ook moet voorkomen worden dat op provinciaal niveau verschillen ontstaan omtrent het wel of niet uitsluiten van significantie voor een bepaalde groepen projecten.

In artikel 2.1 lid 7 en 2.3 lid 6 wordt de keuze gelaten voor al dan niet toepassen van afdeling 3.4 van de Awb. Dit is onduidelijk (ook uit de Mvt wordt dit niet geheel duidelijk) en kan in de praktijk problemen gaan opleveren.

In artikel 5.5 wordt gesproken over saldering. In de MvT is hier nauwelijks iets over terug te vinden.

In art. 1.5 lid 3 letter e staat dat de natuurvisie aandacht besteedt aan de kwantificering van instandhoudingsdoelen voor Natura 2000-gebieden. Dat lijkt te suggereren dat de minister er naar streeft om deze kwantificering uit de aanwijzingsbesluiten te halen. Dat zal leiden tot onduidelijkheden in de toetsing van ingrepen, dus extra administratieve lasten, extra procedures onwerkbaar en dus onwenselijk.

Soortenbescherming

Zowel voor de ontheffingverlening voor vogels als voor strikt beschermde soorten is geen koppeling aangebracht tussen het passieve soortenbeschermingsbeleid en het actieve soortenbeschermingsbeleid bedoeld in het hoofdstuk biodiversiteit. Koppeling van ontheffingverlening aan de inspanning in actief soortenbeleid (leefgebiedenbenadering, soortmanagementplannen) biedt mogelijkheden de uitvoering te vereenvoudigen, zeker daar waar de gunstige staat van instandhouding onder druk staat. Zie ook de Korenwolven (Cie/Frankrijk) en Wolven (Cie/Finland) arresten van het Hof van Justitie.

De invulling van het begrip compensatie is summier. Een mogelijkheid om nadere voorwaarden te stellen aan aard, omvang en (tijdige) realisatie van compenserende maatregelen via bijvoorbeeld een AMvB is wenselijk.

Het wetsvoorstel geeft een bredere toepassing aan de figuur van de Programmatische aanpak. In de voorgestelde regeling is niets geregeld over onder meer de totstandkomingsprocedure, de mogelijkheid van inspraak of participatie van maatschappelijke organisaties. Hoe verhoudt het programma zich tot de beheerplannen? Is het een nevenschikkend plan? Moet het doorwerken in beheerplannen? Hoe werken programma's door in vergunningverlening?

Artikel 3.11.2 lid d maakt melding dat het niet verboden is om dieren en planten opgenomen in bijlage IV Habitatrichtlijn en bijlage 1 en 2 Bern en bijlage 1 Bonn te doden. Dit lijkt niet door de wetgever bedoeld.

In artikel 3.10 wordt gesteld dat voor Conventie Bern Bijlage III-soorten de artikelen 3.7 en 3.8 van overeenkomstige toepassing zijn. Dit zijn echter specificaties van de artikelen 3.5 en 3.6, waar de daadwerkelijke verboden zijn vastgelegd. In artikel 3.10 lid 3 wordt niet naar artikelen 3.5 en 3.6 verwezen, waardoor deze soorten niet beschermd worden via de verbodsbepalingen. Ook dit lijkt niet door de wetgever bedoeld.

Kwaliteit van gegevens

Het wetsvoorstel Natuur gaat in op de kwaliteit van te gebruiken modellen voor het bepalen van effecten. De kwaliteit van de gebruikte gegevens is tevens van belang. Voorgesteld wordt onderstaande artikelen toe te voegen.

"1. Indien in het kader van de toepassing of uitvoering van het bepaalde bij of krachtens deze wet naar de aard van die toepassing of uitvoering het gebruik van gegevens of informatie over de aanwezigheid van soorten flora en fauna in Nederland aan de orde is, worden gegevens of informatie gebruikt die op deugdelijke en verantwoorde wijze tot stand zijn gekomen.

2. De minister kan op basis van goede onderzoekspraktijk nadere regels stellen omtrent de kwaliteit van gebruikte gegevens of informatie als bedoeld in het eerste lid, onder meer met betrekking tot de wijze waarop deze gegevens of informatie tot stand komt."

Het stellen van regels dient gefundeerd te zijn in een goede onderzoekspraktijk om oneigenlijke overwegingen - zoals kosten van verzamelen - te voorkomen. 'Goede onderzoekspraktijk' maakt tevens de op te stellen regels toetsbaar door de rechter.

Toegenomen complexiteit voor bureaus

Wet- en regelgeving is een belangrijk element in de advisering door groene adviesbureaus. Met het wetsvoorstel Natuur wordt het werk van de groene bureaus complexer. Uitvoering van wet- en regelgeving door twaalf verschillende overheden zal, zeker op termijn, leiden tot een grotere diversiteit en complexiteit. De voorstellen van het Netwerk stellen de adviesbureaus beter in staat binnen deze nieuwe kaders hun adviserende rol efficiënt en effectief te vervullen, met minimale maatschappelijke kosten. Onduidelijke, inefficiënte en niet-maatschappelijk gedragen wet- en regelgeving vormt een wezenlijke hindernis voor het bereiken van creatieve oplossingen voor het duurzaam samengaan van belangen van ecologie en economie. De ervaring van de leden van het Netwerk Groene Bureaus met de huidige wet- en regelgeving wijst dat uit.

Tot slot

Het Netwerk Groene Bureaus wil met deze voorstellen een bijdrage leveren aan het functioneren van de wet- en regelgeving in de uitvoeringspraktijk. Een goede wet- en regelgeving vormt een cruciale bouwsteen voor duurzame ontwikkeling.

Het Netwerk Groene Bureaus is graag tot toelichting bereid.

Hoogachtend,

Ir. Johan P.M. Burger
Voorzitter Netwerk Groene Bureaus